

Aktivací neurogeneze lze zpomalit, nebo úplně zvrátit vznik Alzheimerovy choroby

radiouniversum.cz/calabek-milan-1d-aktivaci-neurogeneze-lze-zpomalit-nebo-uplne-zvratit-vznik-alzheimerovy-choroby

1. září 2023

Milan Calábek Díl 1/3

Text 1.9.2023 32 min Přehrát

#Zdraví

Na úvod dnešního tématu si dovoluji použít úryvek z Karla Čapka: „Ano, mnoho se změnilo, ale lidé zůstávají stejní, jenomže teď víme líp, kdo je kdo. Kdo je slušný, byl slušný vždycky. Kdo byl věrný, je věrný i teď. Kdo se točí s větrem, točil se s větrem i dřív. Kdo myslí, že teď přišla jeho chvíle, myslel vždycky jen na sebe. Nikdo se nestává přeběhlíkem, kdo jím nebyl vždycky. Kdo mění víru, nemá žádnou. Národ nepředěláš, leda že bys měl na to staletí. Jen dav můžeš vést tak, a zítra tak. Budoucí foliant našich dějin o této době bude mít jeden podtitul: Kdo byl kdo. I dobrá paměť patří k těm stálým věcem, jichž je, a bude třeba.“

„Dobrá paměť“ – kvůli tomuto slovnímu spojení jsem tento úryvek četla. Karel Čapek ji vyzdvihuje, a já musím pragmaticky podotknout, že o ni přicházíme. Ne, nebudu teď mluvit o historické paměti,

přestože ztrácíme i tu, ale o té naší, lidské paměti. Chtělo by se mi říct „prosté lidské paměti“. Naše paměť, schopnost si pamatovat, se zhoršuje, a netýká se to už jenom starších lidí, ale učitelé si tohoto fenoménu všímají už i u dětí. Co za tím je? Životní styl, potraviny, elektronika, nebo je podstata tohoto problému někde úplně jinde? Tématu zhoršující se paměti se věnují stále další studie, a jednou z nich je například nedávno zveřejněná studie Kolumbijské univerzity – a nejen o jejích poznatcích si budeme povídat právě dnes. O paměti, a o všem, co s ní souvisí, budu dnes rozmlouvat s Milanem Calábekem, zakladatelem Institutu alternativního vzdělávání.

Martina: Ještě připomenu, že jsi muž, který se věnoval etnografii, cestoval, studoval buddhismus, meditoval v Nepálu, věnoval jsi se také léčitelství, v 70. a 80. letech minulého století jsi spolupracoval s psychoenergetickou laboratoří profesora Františka Kahudy. Dnes, pro dnešní téma, bych řekla, že se věnuješ i filozofii, epigenetice i molekulární biologii – potíže s pamětí, ztráta paměti, neschopnost si dobře pamatovat. Řekni mi, kdy tento jev žádal o tvou pozornost?

Milan Calábek: To bude asi tak 30 let. Nemluvím o sobě, ale o jednom příkladu, kdy jsem se setkal se svým spolužákem, u kterého se začaly projevovat strašlivě rychle téměř dementní příznaky, a přestával si cokoliv pamatovat. Nebyla to normální běžná ztráta paměti, která provází věk, o které říká třeba Jan Werich, že „každý stárnoucí muž začíná psát paměti, a jenom je zapomene dopsat“. A lidová moudrost říká: „Pamatuji si strašně dobře všechno z minulosti, ale nepamatuji si, komu a kolikrát jsem to vykládal.“ K té paměti nám iniciovala náš rozhovor právě tato studie Kolumbijské univerzity, nebudeme se na ni omezovat. Ale než přejdeme k této studii, Minnesotské studii, a k dalším studiím, chtěl bych, aby se posluchači mohli seznámit s několika klíčovými pojmy, bez kterých se při tomto výkladu o tom, co vlastně paměť je, jak ji můžeme obnovit, udržet, nebo ztratit, neobejdeme.

Martina: To znamená, že nás chceš zavést ke kořenům toho, co pro naši paměť znamená klíč?

Milan Calábek: Ano, můžeme začít od nervové soustavy, od neuronů. Prakticky každý už ví, že máme asi 100 miliard neuronů, a každý neuron je propojen s deseti tisíci dalšími neurony, a je jich zhruba tolik, kolik je hvězd v naší galaxii. Není náhodou, že třeba jeden astrofyzik z Boloňské univerzity, a jeden neurovědec z Veronské univerzity, udělali srovnávání a zjistili neuvěřitelné shody mezi naší galaxií, vazbami mezi hvězdami, a mezi neurony v našem mozku. Dá se říci, že – jak to kdysi říkala astrální náboženství – člověk nebyl stvořen k obrazu Boha, ale k obrazu vesmíru. Protože...

Vesmír má stejnou schopnost sebeorganizace a pamatování, jako náš mozek

Martina: Co je nahoře, to je i dole?

Milan Calábek: Ano, Hermes Trismegistos, přesně tak. Alexandrijská renesance, druhé století našeho letopočtu. Ale zároveň si můžeme říci, že vesmír má stejnou schopnost sebeorganizace a pamatování, jako náš mozek, a že všechno, co je ve vesmíru, je i v nás, i když jsme jen pouhou kvintesencí hvězdného prachu, abych použil této paralely.

Martina: Promiň, že tě teď přerušuji. Než se dostaneš k těm termínům, tak se tě jenom chci zeptat: Jako příklad toho, kdy tě začal zajímat fenomén paměti, jsi uvedl příklad tvého známého, přítele. Ale myslíš, že je to dnes, po těch 30 letech, mnohem vážnější? A že se dá hovořit třeba o epidemii?

Milan Calábek: Ano, teď je to o epidemii, zcela určitě, o tom není vůbec pochyb. Protože vlastně my, co už jsme dnes v osmé dekádě, přeci jen více pamatujeme. Takže dřív rozhodně nebyla taková katastrofa s pamětí, jako teď.

Martina: Tak, a teď už tě nechám říct, které informace potřebujeme na to, abychom se mohli dál bavit o tom, co jsi o paměti zjistil, a jak nám pomoci.

Milan Calábek: První, co si musíme uvědomit, je, že základní jednotkou nervové soustavy – většina lidí to ví, ale já si dovolím to zopakovat – je neuron. Neuron objevil, nebo respektive dostal za jeho objev Nobelovu cenu, Santiago Ramón y Cajal roku 1906, spolu se svým oponentem Camillo Golgim, který neuznával tuto neuronovou teorii. Ale ve skutečnosti neuron objevil už v roce 1835 Jan Evangelista Purkyně ve Vratislavi – český vědec, filozof a básník, a mimochodem i otec nesmírně nadaného malíře Karla Purkyně, který předčasně zemřel. A tento neuron se skládá z těla, z takzvané soma, kde se nacházejí především třeba jádro, a pak je tam taková kostra – cytoskelet – buňky, která je zároveň její nervovou sítí, a mitochondrie, které vytvářejí naši energii, asi 80 procent naší energie, která se ukládá do ATP, a jejichž činnost zároveň způsobuje, že se vytvářejí oxidanty, o kterých budeme mluvit za chvíli. A tyto oxidanty poškozují mitochondrie, poškozují naše buňky – je to jakési rezavění člověka zevnitř – a jsou jednou z hlavních příčin našeho stárnutí.

A kromě toho má neuron takzvané dendrity, což je tisíc až deset tisíc dostředivých vláken, a pak má axon, což je další takové vlákno, které je odstředivé, a u člověka může dosáhnout délky až jednoho metru, u velryby třeba 30 metrů, nebo u dinosaurů měl také takový rozsah, a který je obalen bílou hmotou. Dendrity dělají to, že neurotransmitery, které vytváří axon, likvidují. A neurotransmitery jsou nezbytné pro to – je to třeba všem známý dopamin, serotonin, noradrenalin, asdrenalin, acetyloncholin, a další – protože nervový vzruch probíhá jednak elektricky, je nesen po nervovém vlákně, po axonu, a potom chemicky, protože přijde k takové malé štěrbině, k malé propasti, které se říká synapse – dříve existoval názor, že

paměť se ukládá právě v těchto synapsích – a dneska existuje názor, že se spíše ukládají právě uvnitř neuronu, a sice v cytoskeletu, v mikrotubulích, které tvoří takové kostry.

Meditace může podporovat proudění krve do našich čelních laloků v mozku, a tím podporovat racionální myšlení. Pokud se ale hněváme, krev tam nejde, a přestáváme racionálně myslet.

Martina: To znamená, že neuron jsi zmínil na začátku, protože je tady nová teorie, že se vzpomínky ukládají v neuronech?

Milan Calábek: Ano, souvislost je s tím. Ale zároveň to chci budovat od základu: Bez neuronu se vlastně neobejdeme. A je tady ještě jedna důležitá věc, že každý dendrit může likvidovat jenom jeden neurotransmitter, přejde přes synapsi. Ale o tom, jak je budou likvidovat, rozhoduje důležitý gen MAO-A, nebo MAO-B, který provádí každý dendrit k likvidaci neurotransmiteru. Kromě toho ještě existuje druhý gen KONVAL 158 Med, který pracuje podobným způsobem, ke kterému se ještě dostaneme.

Martina: Milane, ty mě budeš nesnášet, ale když mně řekneš – a to jsem se na tebe připravovala – v jedné, nebo ve dvou větvích axon, dendrit, MAO-A, tak jsem úplně ztracená.

Milan Calábek: Řeknu to takhle: Ty neurotransmitery, bez kterých se neobejdeme, jsou do jisté míry dendrity likvidovány. Když je gen, o kterém mluvím, MAO-A, zmutovaný, dojde k tomu, že zde existuje takzvaný Brunnerův syndrom, a z tohoto zmutovaného genu vznikne gen agrese nebo psychogen. Totiž tím, že tento gen vykazuje nižší činnost, tak se hromadí v mozku neurotransmitery, a mozek, který je zahlcen těmito neurotransmitery, není schopen se rozhodovat. Brunnerův syndrom se tomu říká proto, že holandský badatel se věnoval studiu jedné zločinecké rodiny, kde čtrnáct mužů bylo ve dvou, nebo ve třech generacích prokazatelnými zločinci, žháři, dopouštěli si znásilňování, krádeží, loupeží, a nejrůznějších věcí, a u každého z nich se objevila tato mutace genu MAO-A, v tomto případě L, a říkalo se mu taky psychogen. A dokonce se to začíná

učit, i otevírat při soudech, zejména ve Spojených státech. V Evropě to byl známý soud v Terstu, kdy alžírský vrah měl snížený trest, protože obhájce argumentoval tím, že má právě tento gen agresivity.

Martina: Promiň, že tě přeruším: Znamená to, že za to, co teď se v naší společnosti objevuje stále víc – že se společnost tak polarizuje, roste nervozita, strach, agresivita, někdy až nenávist – může to, že máme třeba poškozen tento gen, takže máme Brunnerův syndrom, a jsme v tom tedy vlastně nevinně?

Milan Calábek: Myslím, že Brunnerův syndrom je vzácný, že jde spíše o výmluvu, v tomto případě třeba těchto zločinců. Právnick samozřejmě využije na obranu všechno, protože to je jeho profese. Jestli můžu odbočit: Je tedy pravda, že společnost jede velice negativní cestou vyvoláváním hněvu a nenávisti, ať jsou to programy Antibabiš, Antizeman, a podobně. To je ovšem úplně jinak: Domnívám se, že tento hněv a nenávist jsou, dá se říci, sekundární emocí. Primární emocí jsou v tomto případě smutek, nebo strach, které se podprahově mohou změnit na hněv, nebo nenávist.

Hněv totiž udělá jednu důležitou věc: V mozku máme spojení, které můžeme upevňovat třeba meditací, kdy krev jde do našich čelních laloků, které rozhodují o našem racionálním myšlení, a jestliže se u nás objeví hněv, tak v tom momentě tam jde o akci, kdy se stimuluje sympatikus, amygdala vyšle pokyn, a my se připravujeme na boj, nebo útěk, a krev do čelních laloků nejde. To znamená, že přestáváme racionálně myslet. To je první věc.

Druhá věc, která to doprovází, je velké množství opět neurotransmiterů, a v tomto případě je to dopamin a adrenalin, a ty nám dávají pocit, že jsme silní – to je příjemné – a ten dopamin je zároveň, dá se říct, neurotransmiter odměny. A tím, že se cítíme dobře, vzniká návykový syndrom, syndromový komplex. To znamená, že jakmile se objeví něco, co je příjemné, tak to rádi opakujeme, a čím dál více sklouzáváme do tohoto podráždění, do naštvání, do hněvu. Ale zároveň dochází k tomu, tím že krev

neproudí do čelních laloků, že tam odumírají neurony, že nemají dostatek ani glukózy, ani kyslíku, takže zároveň hloupneme. A to je velice nepříjemné. Proto je takovýto program naprosto zhůvěřilý a nepřijatelný. Ať souhlasím s Babišem, nesouhlasím s Babišem, touto cestou nikdy jít nemůžeme.

Martina: Zkrátka nešířit nenávist.

Milan Calábek: Ano, protože ubližujeme nejvíc sobě.

Martina: Vrátime se tedy zpátky. Omlouvám se, ale jen musím něčemu přijít na kloub.

Milan Calábek: V pořádku. A další neurony jsou takzvané pyramidální neurony. To jsou neurony, na kterých závisí naše kognitivní schopnosti v našem myšlení, především v hippokampu – vysvětlím později – a jsou potom v kůře mozkové, v čelní, o které jsme teď mluvili, a jsou samozřejmě i v amygdale. A tyto pyramidální neurony stimulují endocannabinoidy. To je to, co se objevuje v konopí, ale nejsou to halucinogeny, je to ta nehalucinogenní část. A z nich je dnes nejznámější anandamid, který způsobuje vnitřní blaženost, jehož objevitelem je český badatel Lumír Ondřej Hanuš, který dneska pracuje na Hebrejské univerzitě v Jeruzalémě. Měl tady strašně zajímavou přednášku kdysi, kde všechno toto perfektně vysvětloval.

Tím jsme jenom pro začátek hrozně zhruba skončili s šedou hmotou mozkovou, a přejdeme k bílé hmotě – *substantia alba*, protože axon je nervové vlákno, a je obalen myelinovou pochvou. A myelinová pochva dělá, krom toho, že ho chrání, jednu věc – že vzruch se tam šíří až 300krát rychleji. Když je myelinová pochva narušena jenom lokálně, tak může vzniknout třeba skleróza multiplex. Když je narušena globálně, tak se zhorší komunikace mezi mozkovými centry, a může třeba vzniknout, jsou-li pro to genetické předpoklady, i schizofrenie.

Plíseň ze sýrů brie a camembert, která obsahuje oleamid, podporuje tvorbu mikroglíí M2, které v mozku likvidují viry, a tím působí proti vzniku Alzheimerova a jiných demencí

Martina: A je teď na místě otázka: Co ji může narušit? Nebo to tě odvedu zase jinam?

Milan Calábek: Ne, vůbec mě neodvádíš. Jedna z věcí, která ji může narušit, jsou třeba játra, poškození jater, nebo jaterní steatóza. Protože v játrech existují dva důležité geny, je to IRF9 a PPAR Alfa, a jakmile je některý z těchto genů epigeneticky vypnut, nebo je zmutován – ale spíš jsou vypnuty, protože bychom se nedožili pokročilého věku – znamená to, že se nevytváří sulfatidy. A sulfatidy tady právě vytvářejí bílou hmotu, která potom obaluje nervy, takže potom třeba v periferním nervstvu vzniká třeba neuropatie a podobně.

A tady vznikají jiné problémy. A kromě toho bílou hmotu tvoří neuroglie. Neuroglie, to je asi 85 procent celého mozku, někdo tvrdí, že i 90, a zbytek jsou neurony. A neuroglie, když se soustředíme na centrální, nikoli na periferní, se mohou dělit na makroglie a mikroglie. Z makroglíí jsou nejdůležitější astrocyty – astra, hvězdy – které vytvářejí jednak glutation, což je strašně důležitý, nesmírně důležitý antioxidant, a umožňují mozkové vlny gama, ve kterých můžeme řešit složité kognitivní úlohy, a podobně. A mikroglie jsou dvojího typu, takzvané M1 a M2, a mikroglie M1 likvidují viry, které se dostanou do našeho mozku, a je jich tam spousta. Je tam většinou cytomegalovirus, herpetický vir, herpetické viry 6A, 6B a 7, a podobně. A tyto herpetické, a jiné viry, omikron, nebo covid, likvidují pomocí zánětu.

Ale tento zánět, kromě viru, zlikviduje i neuron. Tyto viry tam máme všichni, a jakmile se tam objeví, tak nám vlastně neustále ubývají neurony díky tomu, že převládají tyto M1 mikroglie. Ale máme tam ještě druhé mikroglie M2, a ty postupují úplně jinak. Ty odstraňují všechny tyto viry, a nejen tyto viry, ale i amyloidní plaky, které tam vzniknou. A teď jde o to, že v průběhu doby, jak stárneme, tak stále

ubývají ty M2 mikroglie, a nabývají převahu M1, a tím si vlastně zaděláváme na Alzheimeru, nebo na jiný typ demence, protože nám ničí neurony, takže jich máme stále méně a méně. A to je základní problém vzniku demence.

Martina: Milane Calábku, promiň, kdybych se podívala na stařeckou demenci, nebo na Alzheimeru, tak dobře, mohla bych si říct: „Tak nám ubylo nějakých M1, a ...“

Milan Calábek: Ne. Přibylo M1, a ubylo M2.

Martina: Přibylo M1, a ubylo M2 – jelikož je to pro mě jenom písmeno a číslo, a nic si pod tím neumím představit, tak si je snadno zaměním. Ale ano, mohla bych si říct: „Tak to chodí.“ Ale my přece víme, že stařeckých demencí je mnohem víc, a přicházejí mnohem dřív, stejně tak jako Alzheimer – kdekdo má Alzheimeru. Každý, s kým mluvím, má v rodině někoho, kdo má Alzheimeru, a já to dřív vůbec nevěděla, neslyšela o tom. Takže proč nám najednou ubývá M1, nebo M2, a to mnohem dřív. Co se to děje?

Milan Calábek: Není to jenom M1 – k tomu se dostaneme dál. Ale co můžeme udělat, jak to můžeme zvrátit. Zním řadu lidí, kteří jsou v osmé dekádě, a docela dobře jim to myslí, a mají docela dobrou paměť, takže na tom bude ještě něco jiného. Tady vlastně hraje klíčovou roli oleamid – to by bylo důležité si pamatovat.

Martina: Oleamid?

Milan Calábek: Oleamid, což je derivát kyseliny olejové. Je to součást jenom mořské stravy. A oleamid dělá jednu obrovskou věc: Aktivuje kanabinoidní receptory jak CB1 tak CB2. A CB2 jsou nesmírně důležité v tom, že dělají v mozku, v mikroglích, přesun od prozánětlivých M1, k těm M2, které jsou protizánětlivé, které tam likvidují všechny tyto věci pomocí fagocytózy – to znamená správnou cestou. A je důležité, že dokud jsme mladí, tak tam je vyrovnáno M1 a M2, a čím víc stárneme, tak tím je M1 více, a protože nám ubývají neurony i jiným způsobem, tak se všechno zhoršuje.

Jak se dostaneme k oleamidu? U nás se nekoupí, ale na Slovensku mi říkali, že existuje a že se dá koupit. Ale nemusíme jít touto cestou. Ve Francii už dlouho, staletí, existuje ochrana před těmito duševními, mozkovými demencemi. Je to kousek od Lurd – Lurdy v té době ještě neexistovaly – v podhůří Pyrenejí, kde se vyrábí sýr brie, a camembert. Pokud je to správný camembert, tak se na jeho vzniku podílí *penicillium camemberti*, neboli štětičkovec camembertský – a ten právě vyrábí oleamid. V této krustě sýru, ať je to brie, nebo camembert, i v českém, samozřejmě, se nachází dostatečné množství oleamidu.

Martina: Ale jenom v camembertu, ne v nějakém hermelínu, nebo v něčem jiném?

Milan Calábek: Ne. V ničem jiném.

Martina: V brie, a camembertu.

Milan Calábek: Camembert na prvním místě, a pak brie.

Když se aktivuje neurogeneze, tak se může zpomalit, zastavit, nebo úplně zvrátit vznik Alzheimerovy choroby

Martina: Milane, jelikož doporučuješ camembert, a většinou doporučuješ ještě resveratrol v červeném víně, tak budeš nejoblíbenější lékař.

Milan Calábek: Má to u nás jenom tu nevýhodu, že ve Francii se vždycky dělal camembert z ovčího, nebo z kozího mléka, a u nás se dělá z kravského. Toto nemá vliv. Má to vliv jiný, že tam je Beta A1 kasein, nikoliv A2, ale to teď nehraje roli, my teď jdeme jinou cestou.

A tím se dostáváme k něčemu nesmírně důležitému: Co je to neurogeneze? Protože my víme, že v našem mozku, když se narodíme, si miminko vytváří každý den asi půl milionu neuronů. Pak se prořezávají. Ale když dosáhneme šestadvaceti let, tak to končí. A pak už si vytváří náš mozek zhruba sedm set nových neuronů, a to pouze v hipokampu, nikde jinde. Dlouho se tvrdilo – ještě, když jsem

chodil do školy – že s neurony je to tak, protože vznikají z kmenových buněk, nikoliv dělením, že to musíme doklepat s tím, s čím jsme se narodili. A dva objevitelé neurogeneze dokonce ztratili kariéru, byli vyhozeni ze škol, a tak dále, jak to vždycky bývá, když rozhodují strážci mrtvé kůže, uschlé kůže živého hada.

A neurogeneze je právě z tohoto hlediska nesmírně důležitá.

Například španělský výzkum, který vedla doktorka Liorenz-Martínová, kdy pitvali celou řadu lidí, kteří zemřeli na Alzheimerovu chorobu, tak zjistil, že u těchto lidí se už nevytvářely žádné nové neurony. A ona navrhuje způsob, jak odhadovat dopředu Alzheimeru, a to tak, že když zjistíme, že se nevytvářejí v hipokampu nové neurony, tak je tam nebezpečí této velice vážné demence. A naopak, neurogeneze, když se podnítl a aktivuje, a my si hned řekneme jak, tak může zpomalit, zastavit, nebo úplně zvrátit vznik Alzheimerovy choroby.

My bychom samozřejmě správně měli říkat – jestli jsme tady Češi z Prahy – nikoliv jenom Alzheimerova choroba, ale Alzheimerova-Fischerova choroba, protože skutečným objevitelem této demence je pražský neurolog, nicméně zajímavý, inteligentní člověk, pocházel z židovské rodiny, Oskar Fischer. Alzheimer, mnichovský neurolog, který si s ním pilně dopisoval, popsal tuto demenci, popsal amyloidní plaky u jednoho člověka, a on to ve stejném roce popsal u šestnácti lidí.

V té době existovaly dvě školy. Jedna byla pražská, a druhá mnichovská, dvě školy, které se zabývaly právě touto patologií, neuropatologií. A pražskou vedl Arnold Pick, který pocházel z Velkého Meziříčí, který je objevitelem frontotemporální demence, tou třeba trpí známý herec Bruce Willis, zatímco jedním z členů mnichovské školy byl právě doktor Alzheimer. Ale proto, že v té době narůstal německý nacionalismus, a nikdo neměl zájem o nějakého pražského Žida, který mluvil jak česky, tak německy – on to nazval vetchomyslnost, což je nádherný název – tak se upřednostnil Alois Alzheimer.

A Fischer byl zajímavý i tím, že s jeho bratrancem, Leo Kosákem, si ve veleslavínském zámečku Veleslavín, Adam z Veleslavína, Bible Kralická a tak dále, veliký český humanista 16. století, musel odejít z univerzity, protože se zamiloval do Melantrichovy dcery, ale tím potom vzniklo nakladatelství, a to ještě můžeme jít dál – otevřeli sanatorium, kde se léčila, mimo jiné, manželka Tomáše Garrigue Masaryka – Masaryk tam měl po návratu pronajatý pokoj hned vedle jejího pokoje. A léčila se tam také třeba Kafkova přítelkyně Milena Jesenská ze závislosti na morfiu, léčil se tam architekt Loos, a podobně. Samozřejmě po obsazení přišel Terezín, a v Terezíně ho, už starce, ubili k smrti, a Leo Kosák zahynul v Osvětimi.

Martina: Oskara Fischera?

Milan Calábek: Oskara Fischera, ano, ubili k smrti. Vydali, že umřel na infarkt, ale svědci říkali, že ho utloukli. Tak to bylo prostě tehdy zvykem. On se ovšem zajímal velice právě o paranormální jevy, byl na to odborník, napsal o tom i knihu. A byl soudní znalec u soudu s Hanussenem. Hanussen pocházel z Moravy, myslím z Prostějova, mezi jeho předky bylo dokonce několik rabínů, a po vzniku republiky dostal československé občanství. A když byl obviněn z podvodu, tak to řešil litoměřický soud, který trval dva roky, a byl nesmírně objektivní. A soud prohlásil, že nelze prokázat, jestli je jasnovidný, nebo není jasnovidný, že důkazy jsou proti i pro, a soud nemá takové dispozice, aby mohl vynést v tomto smyslu rozsudek. A Hanussen pak chodil s tím, že: „Já mám soudně prokázáno, že jsem jasnovidec.“ Mimochodem byl uveden velice hezký film v Karlových Varech, myslím 1988, kde Hanussena hrál Brandauer, z českých herců tam hrál Jiří Adamíra.

A je tady ještě jedna ohromně zajímavá věc, že se určitým způsobem neustále Češi prolínají, dá se říci, s Alzheimerem, a s tímhle vším. Protože první, kdo určil, co to je amiloid, že se skládá z bílkovin, byl významný německý vědec August Kekulé, takzvaný snílek uhlíkového kruhu, protože objevil vzorec benzenu v jakémsi polospánku – zda to je pravda, nebo ne, to nevíme, ale je

to hrozně zajímavé. Ten pocházel z české pobělohorské šlechtické rodiny, která musela emigrovat po nařízení v zemských deskách v roce 1627, kdy musela odejít obrovská spousta Čechů. My to dneska oslavujeme jako ohromné vítězství, ale je to zvláštní vítězství, protože po konci třicetileté války ze tří milionů Čechů zůstalo osm set tisíc – byla to strašlivá genocida ve všech směrech. A když půjdeš někdy po Staroměstském náměstí, a podíváš se na Staroměstskou radnici, tak hned vedle orloje je erb, a to je erb rodu Kekulů.

Všechny příspěvky s Milan Calábek

Diskuze:

Napsat komentář

E-mailová adresa nebude publikována.